

**[Gregersen.]**

„Med hensyn til kaffen har vi 65 mill. kr. tilgode i Brasilien, som vi nødvendigvis må købe for, da vi ellers ikke får pengene. Jeg ved, at der er rettet henvendelse til chokoladefabrikkerne om at købe kakaobønner, men det har de ikke ønsket. Er det tilfældet, kan vi lige så godt købe kaffe for pengene. Vor import af kaffe vil stige, men vor eksport til Brasilien vil stige lige så stærkt, hvilket den eksporterende industri må være interesseret i.“

Med hensyn til de udtalelser, der blev fremsat af det ærede medlem hr. H. C. Hansen overfor det ærede medlem hr. Elgaard angående de 95 mill. kr., der skulle være brugt mere til at købe smør for, vil jeg sige, at det behøver ikke at forværre landets handelsbalance, for som jeg sagde i forrige uge: man kan jo ikke købe for de samme penge to gange, og når vi har købt smør for de 95 mill. kr., så kan vi ikke bruge pengene til at købe andet for. Så det kan jo ikke fordærve vor betalingsbalance.

Vi har i disse dage et levende eksempel på det fornøftstridige og ødelæggende i statsreguleringen. Det er sikkert i den bedste mening af verden, at man har ment det nødvendigt at lægge indførsel af biler i lænker, med den samme begrundelse som overfor indførslen af andre varer: at vi mangler fremmed valuta. Nu har man i 19 år hemmet indførslen af biler, så at vor bilpark — som „Jyllandsposten“ skrev i går — er reduceret til en samling vrage, som er ganske uforholdsmæssigt dyre at holde i gang. Der peges på, som det i forrige uge oplystes her i tinget, at omkostningerne ved at holde vore biler i køredygtig stand er steget til 364 mill. kr. om året — eller 1 mill. kr. om dagen. Vi ville alene — siger bladet — for dette reparationsbeløb pr. måned kunne indføre ca. 2 000 biler, eller 24 000—26 000 nye biler om året. Nu bruger vi pengene til indførsel af reservedele. Vi har brugt valutaen, men vi har ikke længere biler i landet. Vi har brugt valutaen på en sådan måde, at vi kun har bilvrage.

Hvis man havde ladet de selvregulerende kræfter råde, d. v. s. ladet handelen foregå på den naturlige måde, så var måske nok de samme penge blevet brugt, men så havde

bilsituationen været en anden; så havde vi haft biler og ikke vrage.

Det er vor opfattelse, at sådan griber planøkonomerne fejl. Viljen er naturligvis den bedste. Det var den også her. Det var sparsomt med fremmed valuta, og så skulle der spares, og så greb planøkonomerne ind. Og resultatet blev det stik modsatte: pengene er brugt, men de skal bruges en gang til for at rette skaden op igen. Planøkonomerne sidder og regner og regner, men har skyklapper for øjnene og ser ikke bivirkningerne. Udregningen må jo blive forkert, når der indgår faktorer, som man ikke aner noget om.

Det var den erfaring, den højtærede finansminister også gjorde i fjor under smørdebatten. Han havde regnet ud, skønt han egentlig var tilhænger af regeringens politik, at hvis han stemte med sit parti, ville stemmerne stå lige, og så ville regeringen blive siddende, men så kom den ukendte faktor, idet det ærede medlem hr. Heick kom ind i salen, og så væltede hele spillet. Det er det, der sker, når de ukendte faktorer går ind i billedet: så bliver resultatet et helt andet end det, man har villet, og det er det, som er planøkonomernes skæbne.

Der synes ikke i dag at være den samme enighed mellem de fire forligspartier, som der var umiddelbart efter forliget, da man var enig om at overfalde retsforbundet, fordi vi, som man sagde, ikke havde villet være med til at ofre så meget som 5 flade øre, altså ikke være med til at udskrive nye skatter. Vi har ved lejlighed talt om, at det sådan set kunne være befolkningen ligegyldigt, hvilken ny regering der kom til styret herhjemme. Vi har prøvet alle fire gamle partier, og det eneste sikre var, at ligegyldigt hvem af dem der kom til magten, så betød det nye skatter og ny fordyrelse for forbrugerne.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen mener dog, der er en gradsforskel; thi medens venstre har anklaget socialdemokratiet for, at dette parti under sin regering fra 1947 til slutningen af 1950 havde gjort det 793 kr. dyrere for en almindelig dansk familie at eksistere, så kan den nuværende venstre-konservative regering ikke prale med at have været bedre, idet det i et eneste regeringsår er blevet yderligere 1 100 kr. dyrere for den samme familie at eksistere. Fører disse tal